

veed har vaft og vækker den Dag idag stor Misforvøelse hos Folket. Det kan ikke forstaaes, at Dyrighedernes Erklæringer med Hensyn til dets private Forhold skal undrages dets Kundskab. Jeg skal tillade mig at nævne, at allerede 1838 have de jydskke Stænder forhandlet om denne Sag, og af den Petition, som deraf blev indgivet, skal jeg tillade mig at udhæve 3 Ptringer, som ligesom udtale den Mening, hvortil jeg beklender mig om dette Forhold. Det siges nemlig, at det ikke kan paatvies, at der gives Exempler paa partiske, eenfidedige og vrangte Erklæringer fra Dyrighederne netop paa Grund af denne Hemmeligholdelse. Fremdeles, at de hemmelige Erklæringer ikke stemme med Folkets Dnsker, og at man holdt sig overbevist om, at det Gavn, en saadan Bestemmelse kunde medføre, langt overveiedes af den Skade, den afstedkom. At det Stemannske Ministerium, der vel kunde siges at være det meest absolutiske af alle vore absolutistiske Ministerier, ikke kunde gaae ind paa denne Petition, er saa temmelig en Selvfølge. Men var der allerede saa meget, der talte for, at disse Erklæringer ikke længer skulde afgives under Forsøgling til Bedkommende, under en absolutistisk Forsatning, som jo dog er bygget paa det Princip, at Folket skulde ligeoverfor Regjering og Embedsmænd lade sig nøie med moralske Garantier, saa synes det mig, at der under vor nuværende Forsatning, der er bygget paa det Princip, at de moralske Garantier ikke alene ere tilstrækkelige, men at der maa juridiske Garantier til — saa synes det mig, at denne Bestemmelse nu saameget mindre bør vedblive.

Jeg er naturligviis rede til videre at motivere min Mening; men, da jeg antager, at dette nærmest vil høre hen under Sagens første Behandling, og jeg har det Haab, at Sagen maa komme til at nyde Fremme, saa skal jeg for Diebliffet indstrænke mig til, hvad jeg har anført.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, sattes det under Afstemning, om Sagen skulde nyde Fremme, hvilket eenstemmig blev vedtaget med 71 Stemmer.

Man gif derpaa over til den næste Sag paa Dagsordenen, Spørgsmaalet om, hvorvidt det af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgfreds (J. M. Hansen) indbragte Udsæst til Lov om en Forandring i § 9 af Loven af 11te Marts 1851 om Soldvæsenets Lønning, skulde nyde Fremme.

J. M. Hansen: Det Andragende fra nogle affledigede Soldbetjente, som jeg har gjort til mit, skal jeg tillade mig at oplæse for det ærede Thing. Det lyder saaledes:

„Til Rigsdagen!

Det er den høie Rigsdag beklendt, at ved Reductionen i Soldsaget i indeværende Aar henved 250 Betjente bleve affledigede, og derved gjorde brodløse. De fleste af disse ere Mænd i en oprykket Alder, Familiefædre, og som i Soldvæsenets Tjeneste have tilsat deres Ungdoms og Manddoms Kræfter. Undertegnede ere iblandt disse Ulykkelige Tal; vi have tyet til Hovedstaden, i Haab om, her at kunne finde en eller anden Ansættelse; men al vor Umage har været forgæves, og da den os tillagte Pension ei kan tilstrække til Huusleie og det daglige tørre Brød, er det vor tunge Lød, efter i en lang Række af Aar, Mange af os endog i mere end 20 Aar, at have staaet i Statens Tjeneste, at maatte forgaae i Nød og Glendighed.

I vor ulykkelige Stilling have vi kun et eneste Haab tilbage, det, at Danmarks Rigsdag, Folkets udvalgte Mænd, vil have Deeltagelse for os, og vi vove derfor at bønfulde den høie Rigsdag om, at Høisamme vil foranledige, at vor ulykkelige Sag atter kommer under Behandling i Rigsdagen, og at et saadant Resultat opnaaes, at vi kunne leve uden at ty til offentlig Understøttelse.

Fra de af vore ulykkelige Lidelsesbrødre, der opholde sig udenfor Hovedstaden, vedlægge vi Attester, at de tiltræde nærværende Andragende.“

Dette Andragende var underskrevet af 20 her i Kjøbenhavn sig opholdende Soldbetjente, af 18, som for Diebliffet opholde sig i Fyen, af 50, som for Diebliffet opholde sig i Jylland, af 27, som for Diebliffet opholde sig i Sjælland, og af 9, som for Diebliffet befinde sig i